

ЗА ТУРСКАТА И БЪЛГАРСКА ИДЕНТИЧНОСТ

Христо ТЕПАВИЧАРОВ
посланик

И зминалата седмицата привлече вниманието на българската общественост с две събития, от които българската държава почти отсъстваше, но се оказа главно действащо лице. От една страна оповестените от Съединените американски щати санкции по т.нар. Закон „Магнитски“ за извършени корупционни действия срещу обявените за олигарси български граждани – Делян

НА БЪЛГАРСКИТЕ ГРАЖДАНИ

Пеевски, Васил Божков и приобщения към тях Илко Желязков, и от друга страна късно откритата от медиите информация за тридневното посещение на Мустафа Карадайъ, председател на ДПС, в Турция. Последниците от оповестените от САЩ санкции по закона „Магнитски“ няма да коментираме, тъй като по наше мнение американското законодателство не може да има пряко приложение в друга самостоятелна, суверенна и независима държава, каквато би трябвало да е България. За съжаление начинът, по който бяха оповестени публично наложените от САЩ мерки по Закона „Магнитски“, без предварителна координация с българското правителство, оценяваме като неуважение и пряко вмешателство във вътрешните работи на суверенна България, съгласно нормите на действащото международно право. Още по-скандална и обидна е реакцията на българското правителство, което без правно основание, съобразено с българското законодателство, състави „черен списък“ на лица и фирми, попадащи в обхвата на наложените от САЩ санкции, прилагайки пряко американския Закон „Магнитски“ на българска територия!

На стр. 2

Христина Веселинова от град „Левски“ вдигна публиката на крака с песента „Еничари ходят мамо“ и бе отличена с първо място.

Десети юбилеен фестивал на патриотичната песен „Отечество“

На стр. 6

Когато през 1989 г. прочетох краткото есе на Цветан Тодоров, отпечатано за първи път в бр. 20 на „Летер Интернационал“, през същата година, и приложено като послеслов към знаменитата книга на Джорд Оруел „1984“, не предполагам, че с такава упоритост животът ще повтаря неговите прозрения. Книгата на Оруел излезе в „Профиздат“, а директорът на издателството – Никола Радев, въпреки все още незабравените по онова време перипетии на стихосбирката ми „Хляб“, станала обект на просветеното внимание на Държавна сигурност, настоятелно ме бе поканил година по-рано да предам ръкописа на бъдещата си книга, която за съжаление се появи чак през 1990 г., когато котелът на интелектуалните и политически страсти бе нагрял до пръсване и почти никой не се интересуваше от поети и поезия.

Минчо МИНЧЕВ

Споменавам това не защото „Ризница за голо тяло“ остана значим факт само за моята биография, а защото по-важно от всичко бе биографията на времето, когато на „масите“ предстоеше „да изберат универсалисткия път“, който според Жулиен Бенда, както пише Цветан Тодоров, е пътят на демокрацията. И докато според Оруел „действителността съществува само в човешкото съзнание и никъде другаде“, някой изглежда ще да е пожелал да аранжира в главите на „пролитите“ нагласите за главното, което предстоеше: големите политически лъжи! Чрез тях, но вече по новия „универсалистки

ОТ НИНЕ ДО ВЕКА!

път“, предстоеше да се придобива Властта, която, разбира се, щеше да донесе свободата и да направи живота ни щастлив. Същевременно на демокрацията, пристигаща по този път, се възлагаше да мултиплицира в широкото читателско съзнание греховете и похватите на отиващия си тоталитаризъм.

Но Властта винаги е имала необходимост от слуги. Това за „знаещите“ не бе никаква тайна и за това техният стремеж винаги е бил: „Да станат съветник на Господаря“!

И „знаещите“ ставаха. Те по-добре и от Господаря си знаеха, че Властта при тоталитаризма може да е тотална, но пред демокрацията тя е всеобхватна. И че само илюзията за свобода е някак порелефна. И с готовност приемаха освободените щатове за илюзионисти, при все че не се съмняваха какво предстои и

какво ще се случи с живота на народа.

И за разрухата знаеха. И за вълчия нрав на задаващия се свят, знаеха. Но въпреки това задаваха възторжен тон и площадите бучаха от „Последен валс“ и прииждащото „тържество на демократичните ценности“. За „знаещите“ страданията или убийството на цял един народ бе само набор от думи, словесен пейзаж от някаква „конспиративна теория“. В своето усърдие те безпогрешно разпознаваха около себе си несъгласните и неподвластните на илюзии и бързаха да ги посочат с угоднически пръст: „Хванете, тогоз!“

И Господарят взимаше мерки – всеобхватни, както се полага при демокрацията. Той имаше по-особена тояга и тя не беше откровения „аргумент бакулиум“ на тоталитариста, защото имаше кадифен калъф. В ръцете с кадифени

ръкавици на Господаря, хватката ставаше още по-железна и безмилостна.

Господарят обаче притежаваше и друго особено качество – помнеше като слон! Но в гигабайтите на неговата памет никой не е откривал записан случай, подобен на онази, макар и спорадична волност на тоталитариста, който понякога можеше и да прости, и да прояви великодушие.

Господарят имаше неизменния нрав на гепард, който довчера „бе решавал всичко с един удар на лапата“. Той бе добър ученик на барон Ди Лампедуза и знаеше, че „всичко трябва да се промени, за да си остане същото!“

Цветан Тодоров пише, че „знаещите“ „се опитват да достигнат до Властта единствено благодарение на интелектуалните си качества“.

На стр. 12

ЗА ТУРСКАТА И БЪЛГАРСКА ИДЕНТИЧНОСТ

От стр. 1

Що се отнася до посещенията на председателя на ДПС Карадайв в Турция, новината бе поднесена на българския читател чрез следното негово изявление, направено по време на среща с председателя на Великото национално събрание на Турция, турския парламент, Мустафа Шентоп: „Тази земя (има се предвид България) е нашата земя. Ние не сме емигранти там. Турция е нашата майка родина. Останахме след Османската империя. Нашата битка е да защитим нашата турска идентичност, в защита на нашия език, религия и традиции (общачи).“

Издаването налага коментар по няколко въпроса, каквото ще се опитаме да предложим като български, които нямат съмнения досежно своята българска самоличност и принадлежност. Вниманието на българските медии и коментатори бе основно ангажирано с предполагаемото съдържанието, което Карадайв влага в понятието родина, декларирайки в две свързани изречения следното: „Тази земя, (визайски България), е наша земя“; „Турция е нашата майка родина“. Опитвайки се да вникнем в смисъла на казаното, елементарната логика налага извода, че според Карадайв „нашата земя България“ е част от „нашата майка родина – Турция“. Разбира се би могло да се възража, че понятието „родина“ не е еднозначно, което то би могло да бъде родното място на дадено лице, държава, която я живее, който основно я обитава? Какво точно е имал предвид Карадайв е предмет на спекулации, но повечето от тях ни тласкат към извода, че Турция е родното му място, макар да е роден в България и, че не е българин, а турчин по право, което черпи от Османската империя, от която България е

била част, и която по смисъла на изказаните мисли, продължава да бъде съставна част и ще остане такава докато в нея живеят хора, които се самоопределят като „турци“. Въпросът какво правят в българския парламент, такива остатъци от Османската империя, е не към Карадайв, а към българското правителство, към българските управляващи и партийни дейци. Отговорът на Карадайв е ясен и недвосмислен – той и неговото обкръжение защитават турската си идентичност, език и религия и интересите на родината-майка – Турция. Къде? С работата си в България и в българското Народно събрание, чието предназначение, като висша законодателна инстанция в страната, е да създава закони, които да съдействат за отстояване и защита на българските национални интереси и да създават условия и предпоставки за осигуряване просперитета и благоденствието на българския народ и държава!

В Турция Мустафа Карадайв бе придружен от заместник-председателя на ДПС Ахмед Ахмедов и евродепутата Илхан Кючюк. Качеството, в което тази група български политици пребивава в Турция създаде трудности за наблюдателите да се ориентират за целите на посещения и лицето или институцията, на чиято покана се отзовават. Съобщение на централата на ДПС оповести, че делегацията, водена от лидера на ДПС Мустафа Карадайв е на официално посещение в Р. Турция. Според това съобщение става дума за партийна делегация, на официално посещение в Р. Турция, без определен домакин – политик, държавна или партийна институция.

БНЕС на 4 юни 2021 г. съобщава, че Мустафа Карадайв бил заминал за Турция по покана на Ердоган. Посещени-

НА БЪЛГАРСКИТЕ ГРАЖДАНИ

ето не е било обявено от турските медии от 6 юни 2021 г. информира, че Реджеп Ердоган е приел делегация на ДПС и е разговарял с „българско-турски политик“. Представено по този начин съобщението потвърждава единствено факта, че се касае за делегация, пребиваваща в Турция по неизвестно чия покана, чиито ръководител Карадайв е „българо-турски политик“, оставяйки на читателя или на всекидневия, да определи на какво основание Карадайв е обявен за български политик и на какво основание – за турски политик. Независимо от отговорите на тези въпроси, те подсъздават целта на срещата – представяне на доклад от Карадайв в качеството му на български политик и отчет в качеството му на турски политик на главнокомандващия Ердоган. И резултатът не закъсня.

По време на срещата на Карадайв с Мевлют Чавушоглу, министър на външните работи, последният заяви: „Срещнахме се с нашия приятел от ДПС Мустафа Карадайв и делегацията от България. Винаги сме с нашите сънародници, които са мостът между Турция и България“. Очевидно е, че подкрепата, която Турция щедро обещава на държави изграждан от „сънародниците“!

В качеството си на български политик, изграждащ обрара на България пред турските си домакини, Карадайв заявява: „В нашата страна е забранено да се прави пропаганда на майчиния турски език, дори се налагат глоби. Ние не

семе емигранти. Турция е нашата родина, България е нашата земя...“ Трудно би могла по-ясно да се формулира заявката за въвеждане на турски език като официален говорим и работен в България. Това е претенция, заявена от действаш български политик, за легализиране на турския етнос като държавно-творен в България, подобно на албанския в Македония, и за признаване на родения в България етнически турчин и за гражданин на Турция, на основание, че е останал да живее в България, която е негова земя, в качеството си на поданик на Османската империя. Официално обявената цел на този правен абсурд е съхраняване на турска идентичност, език, религия и традиции на неизтеглилите се съвременно с Османската войска и администрация османски поданици след освобождението на България и противодействие на процесите на интеграция на българските граждани. Към подобен извод ни насочват и обсъжданията за въвеждането на турски език в българските училища, като свободно избираема дисциплина, при които Карадайв е цитиран да казва: „Това е много сериозен проблем. Смятаме, че ако се установи сътрудничество между образователните министерства на двете страни, това може да спомогне за решаване на проблема с учебниците на турски език за нашите училища, тъй като имаме сериозни трудности. Нашето поколение ги изпита на гърба си, дано новите поколения не се сблъскат с тях“. Единственият извод, който бихме могли да направим от това изявление е, че то формулира политиката, която ДПС и неговите вдъхновители в Турция

проведат в България: въвеждането на преподаване и образование на турски в българските училища, което да мотивира и укрепи нежеланието на т. нар. „турци в България“ да изучават и да се образуват на български език. Това е демонстрация на отказ от участие в работата на българските държавни и обществени институции, стъпка подобно на албанския в Македония, и за признаване на родения в България етнически турчин и за гражданин на Турция, на основание, че е останал да живее в България, която е негова земя, в качеството си на поданик на Османската империя. Официално обявената цел на този правен абсурд е съхраняване на турска идентичност, език, религия и традиции на неизтеглилите се съвременно с Османската войска и администрация османски поданици след освобождението на България и противодействие на процесите на интеграция на българските граждани. Към подобен извод ни насочват и обсъжданията за въвеждането на турски език в българските училища, като свободно избираема дисциплина, при които Карадайв е цитиран да казва: „Това е много сериозен проблем. Смятаме, че ако се установи сътрудничество между образователните министерства на двете страни, това може да спомогне за решаване на проблема с учебниците на турски език за нашите училища, тъй като имаме сериозни трудности. Нашето поколение ги изпита на гърба си, дано новите поколения не се сблъскат с тях“. Единственият извод, който бихме могли да направим от това изявление е, че то формулира политиката, която ДПС и неговите вдъхновители в Турция

Каква мътна вълна вдигна в тресавището ГЕРБ съобщението от Вашингтон, че Министерството на финансите на САЩ налага санкции по закона „Магнитски“ върху шестима български граждани и десетки фирми, подхранващи ендемичната корупция в България! Макар че в доклада на американския финансов департамент бяха посочени имената на олигарсите Божков и Пеевски, на бившия заместник-министър на земеделието Александър Манолов и на заместник-директора на Бюрото за контрол на СРС Илко Желязков, една констатация накар герберските „калинки“ да се разхвърчат, като при пожар. А именно, че олигархът Божков бил подкупвал висши държавни служители и „действащ политически лидер“.

Петко ПЕТКОВ

Не се иска голямо въображение, за да се сетим, че един хазартен бос няма да тръгне да подкупа лидер, който няма властта да му спести 700 милиона лева дължими данъци. Естествено, срещу съответната „такса спокостивие“, предавана на тогавашния финансов министър Владислав Горанов чрез пиарката на „Лигера“ Севделина Арнаудова. В изявлението от Дубай, където емигрира, Божков посочи и конкретния размер на тази такса – 67 милиона лева.

Вече бившият премиер и настоящ несменяем лидер на ГЕРБ Бойко Борисов, се кълне, че ГЕРБ не са взели и стотинка от Васил Божков, но фактът, че говори в множествено число е озадачаващ. Защото не казва, че лично не е взел нищо от олигарха в изгнание, и говори за стотинки, а не за милиони. Ако съпътниците му не са взели и стотинка, дали със същото презрение биха отхвърлили десетки милиони лева подкупни? Нали още от времето на Римската империя парите не миришат?

Колко му е срещу съответния паричен „подарък“ държава-та на Бойко Борисов да е осигурила на „правилния“ олигарх спечелването на апетитни об-

ДА ТЕ ПОКАНИ ХЕРО МУСТАФА

шествени поръчки, финансирани с европейски или бюджетни средства! Днес лидерът на ГЕРБ не помни да е вземал пари от Божков и Пеевски, но си спомня, че Божков му се бил обадил да го уведоми, че е отказал да помогне на Мая Манолова. Ерго и тя не е взела стотинка от хазартния бос. Но е доказано, че самият Борисов е пушил пури, подарени му от Божков. И че е играл на карти с представители на подземния свят.

Няма как с корупционната афера да се свърже Корнелия Нинова, понеже БСП не е управлявала през нейния председателски мандат. А пък Александър Паунов, лидерът на БКП, с когото Божков е разговарял от Дубай по време на многогодишните протести, никога не е имал и най-малката възможност да му служи с нещо.

Що се отнася до ДПС, техният почетен председател Ахмед Доган си има собствен олигарх – Деян Пеевски, така че не се нуждае от подкупката на Божков. Въпреки че и „най-щедрият дарител“ Пеев-

ски беше ударен от санкциите на САЩ, ДПС обявя, че застава зад неговата лична позиция (на отхвърляне на обвиненията в корупция, бр.). А партийна делегация на движението, водена от номиналния лидер Мустафа Карадайв, замина за Турция да се жалва на президента Реджеп Тайип Ердоган „по негова покана“. Както пише турският всекидневник вестник „Милиет“ (07.06.2021), делегацията е била приета от Ердоган в къшкя „Вахеттин“, квартал Ченгелкюй на Анкара. Срещата била защитена за представителите на медиите, което подсказва, че на нея са се говорили неща, дето не са за всички уши. Делегацията на ДПС е провела срещи и с представители на различните политически партии. Според вестник „Милиет“ (05.06.2021), Куртулмуш е казал: „Българските турци са циментът, който укрепва отношенията ни“. Не е изключено от Ердоган да е било поискано застъпничество пред Джо Байден с оглед на предстоящата среща на двамата президента. А в замяна Ердоган е поиск-

кал по-добро представяне на ДПС на предстоящите извънредни парламентарни избори на 11 юли, обещавайки и подкрепта от страна на изселниците от България, притежаващи двойно гражданство.

След срещата си с Ердоган Мустафа Карадайв е дал интервю за Анадоличката агенция, в която заявил, че Турция е „анаватан“, (майка родина, бр.) на турците в България, където те не са имигранти, а водят борба за защита на своята турска идентичност, култура и мюсюлманска религия“. Интервюто предизвика бурни реакции в България и президентът Румен Радев призова лидера на ДПС да преосмисли понятието Родина, като си спомни предкого и каква клетва е положила. Междувременно, на 8-ми юни, турският всекидневник вестник „Джумхуриет“ публикува коментар на Али Сирумн, посветен на перипетиите с руската ПВО система С-400, което правителството отрича, въпреки че не я задейства от страх пред американските санкции.

На стр. 4

то идеи се лансират. Карадайв и неговите съмишленици открито декларират, че са турци, че родината им е Турция, че отстояват нейните интереси и че с действията си не нарушават българското законодателство, тъй като нямат професионални задължения или ангажименти да защитават интересите на България. И това ще продължи докато на ДПС се предоставят улеснения и условия да развива разрешена от българския закон дейност.

В светлината на така предлаганите мерки се налага спешно да се изработи политически защитима и правно обоснована позиция на българската държава по въпросите на отношенията Европейски съюз – Турция.

Бихме приветвали положителни и отрицателни коментари и отзиви по изложенията и предложени мерки и политически тези. По засега натите въпроси България се нуждае от мненията на колкото се може повече от своите граждани.

ЗА ТУРСКАТА И БЪЛГАРСКА ИДЕНТИЧНОСТ...

очакваме над 50 хиляди гласа от Турция и около 30 депутати в следващото Народно събрание! Председателят на Великото национално събрание на Турция, Мустафа Шентоп, поискал от България да предостави „улеснения“ за гласуване с турски паспорти в България и обещал да осигури необходимите условия за спокойното упражняване на правото на вот от гласоподавците в Турция с българско гражданство. „Нашето желание е гражданите от турски произход в България да се ползват с правата на равноправни граждани“. Равноправие на гражданите в България е конституционно гарантирано, то е основно човешко право, обвързано със задължението да се защитат правата и на другите. Това което Конституцията не може да гарантира е равнопоставеността в отношенията с други държави, в случая с Турция. Поради исторически сложности се обстоятелствата България е преживяла 500 години турско робство и продължава да прощаваша дробовите си, от времето на Освобождението през 1878 г. Карадайв бърза да го успокои:

на колониалните османски войски, неориентирани се своевременно турци. Паразитиращите по българските земи остатъци от Османската империя вместо да напуснат и се приобщиат към сънародниците си откъд Босфора, продължават да живеят с мисълта за възстановяване на турския колониализъм на Балканите!

Това няма да се случи, въпреки грубата демонстрация на неуважение, проявен от политическата върхушка на съвременна Турция по време на отдаване почит на основателя на Република Турция, Мустафа Кемал Ататюрк, от делегацията, водена от Мустафа Карадайв, при полагането на венец пред гроба му в мавзолея в Анкара. Всъщност това бе първата проява след пристигането в Турция на делегацията на ДПС, с която обяви присъствието си. Организацията полагането на венец бе изляло организирана от домакинните, по правилата на официалния държавен протокол, предвиден за посещения на държавни глави. Разбира се една такава проява трудно би могла да се приеме за проява на уважение към Бълга-

рия и нейния държавен глава. Но сериозно ни безпокои подтекста, на фона на организиранияте по време на тридневното посещение в Турция на Карадайв срещи, проведените разговори и нескритите намеци, призови и изразени очаквания на домакинните за участие на ДПС в политическия живот в България на най-високо ниво. Не успяхме да прочетем надписа на панделките на венеца от чие име се поднася, но не се съмняваме в увереността на турските домакини, че жестът е израз на признателност от бъдещите управляващи турската провинция България.

Какво се очаква от българските политици в отговор на тази агресивна, колониална по същество политика от страна на нашия уважаван съсед Република Турция? Приемането на законодателни, административни и практически мерки за:

Незабавна забрана на двойното гражданство за турски граждани. Двойното гражданство в Турция е забранено. За „сънародниците“, „петата турска колони в България“ се прави изключение и се допуска двойно гражданство. България не се

нуждае от изключения!

Отказ от провеждане на разговори за промяна на българската образователна система и въвеждане изучаването на турски език в държавните училища.

Постепенно освобождаване на българската администрация от лица, изповядващи различна от българска идентичност.

Договаряне на обща стратегия с непосредствените български съседни държави – Гърция, Македония, Сърбия и Румъния за противопоставяне на опитите за възраждане на Османските порядки на Балканите.

Незабавна забрана на ДПС като антиконституционна партия, създадена на етническа и религиозна основа; Подкрепата за дейността на ДПС от други политически субекти да се инкриминира като дейност насочена срещу сигурността и независимостта на суверенна България. Това се налага от обстоятелството, че до като ДПС развива легална дейност в България е непрофесионално да се квалифицира дейността на членовете и симпатизантите му като държавна измяна, какви-

то идеи се лансират. Карадайв и неговите съмишленици открито декларират, че са турци, че родината им е Турция, че отстояват нейните интереси и че с действията си не нарушават българското законодателство, тъй като нямат професионални задължения или ангажименти да защитават интересите на България. И това ще продължи докато на ДПС се предоставят улеснения и условия да развива разрешена от българския закон дейност.

В светлината на така предлаганите мерки се налага спешно да се изработи политически защитима и правно обоснована позиция на българската държава по въпросите на отношенията Европейски съюз – Турция.

Бихме приветвали положителни и отрицателни коментари и отзиви по изложенията и предложени мерки и политически тези. По засега натите въпроси България се нуждае от мненията на колкото се може повече от своите граждани.

11 юни 2021 г.

Коментарът е озаглавен така: „Акъл, колкото на Аксарайска маймуна“. Бабата на автора му разказвала, че в началото на 20-ти век в град Аксарай, днес 460-хиляден областен център в Централен Анадол, докарали една маймуна. Веднъж някой подхвърлил на маймуната необелен орех и тя го нагълтала цял с черупката барабар. Но, когато се напънала да ходи по голяма нужда, орехът ѝ съдрал задника. След този инцидент, когато хвърляли орех на шебека, тогава първо го премервал на задника си, преди да го нагълта. Извоят е, че преди да глътнеш нещо, трябва да си сигурен, че ще можеш да го изходиш. Ерго и Мустафа Карадайъ трябва да държи сметка за последствията от своето престараване да се хареса на Турция, която за европейците е по-голяма заплаха от Русия и Китай. Американските санкции срещу олигарха Делян Пеевски, бивш депутат на ДПС, олюшиха евроатлантическата лак от фасадата на движението и нищо чудно Карадайъ да сподели съдбата на Лютьви Местан.

Другите съдружници на Борисов и ГЕРБ в управлението на България - ВМРО и НФСБ също получиха шамари заради аферата с паспортите, но те са прекалено дребни, за да бъдат уличени във връзки с Васил Божков или Делян Пеевски. Като вицепремиер на Борисов, преди майките на деца с увреждания, Валери Симеонов се заканваше „да изчегърта“ ДПС от властта, но воюваше не с Божков и Пеевски, а с Кирил Домусчиев заради неизпълнените от него задължения при приватизирането на Български Черноморски Флот.

Президентът Румен Радев също е извън подозрение, понеже не е „действащ партиен политически лидер“. Той е със силно ограничени правомощия, за разлика от Борисов като премиер, и само в ситуации като днешната упражнява управленски функции посредством назначеното от него служебно правителство. Но докладът на американския финансов департамент не визира краткия двумесечен период до изборите на 11 юли, а 11-те години управление на Бойко Борисов и ГЕРБ с различни коалиционни партньори.

Така че въпросът „Кой?“, може да се смята за решен.

Т.е., бастунът на Чичо Сам вече си е избрал чия гърбина да рендоса. Но още не се е родил гербер, който да повтори подвига на оня естонски министър, наречъл Джо Байдън „корумпирана стара чанта“, след което да хвърли оставка-

ДА ТЕ ПОКАНИ ХЕРО МУСТАФА

си. Поводът за тази му реакция беше натискът, оказан от Байдън като вицепрезидент на Обама върху украинския президент, за да уволни глав-

ния прокурор, разследващ злоупотребите в енергийната фирма „Борзума“. Същата, от която синът на Джо Байдън, Хънтър, получаваше заплатата като задочен член на борда на директорите. Мълчи и бившият заместник-министър на външните работи, той и лидер на „Младежи ГЕРБ“ Георг Георгиев, който обяви за „лично мнение“ констатациите на двамата члена на Сенатската комисия по външните работи на САЩ за ендемичната корупция и подчиняването на законодателната, съдебната и медийната власти у нас на изпълнителната власт. Дори подчерта, че единият е бил разследван за корупция в САЩ. Вместо това, от ГЕРБ организират брифинг след брифинг, на които обвиняват президента и служебното правителство в „преврат“, „виста“, „реванишизм“, „обслужване на руски интереси“, „зависимост от Божков“ и други смъртни грехове.

Крадецът вика: „Дръжете крадеца!“.

На брифингите и срещите с младите гербери, които някои шегобийци във фейсбук оприличава на „бирки на анонимните алкохолици“, Борисов, Дончев, Захариева, Биков, Митов и други „говорещи глави“, уверяват, че американските санкции засягали лица, които нямали нищо общо с „божеството“ на ГЕРБ Бойко

Борисов. Последният се скъса да се кълне и кръсти, че не е имал нищо общо нито с Божков, нито с Пеевски, с когото се бил срещал само по проблеми на

ция, значи трябва да си стяга куфарите.

Второто ни предположение е, че г-жа Херо Мустафа няма никакво доверие на Бойко Бори-

сов, щом не го е предупредила за задавашата се буря. Т.е., въпреки прегръдките, с които той се опитваше да я премеет, че строи интерконектора с Гърция със същия плам, с който прокара газопровода „Турски поток“ до сръбската граница, Борисов вече не е човекът на Вашингтон в България. Язък за „разплитането“ на руската шпионска мрежа, с която ГЕРБ се гордеят, все едно че са пратили човек на Луната или на Марс.

Що се отнася до гостуването на Борисов в американското посолство, ние помним друга една среднощна „покана“

през февруари 2013 г., след която Борисов хвърли оставката на цялото правителство. А само ден по-рано уверяваше, че няма да подаде оставка за кефа на Доган и Станишев. Така че ако Борисов не се беше главозамаял от „успехите“, щеше да знае, че САЩ нямат вечни приятели, а вечни интесери. И че тези интереси не се свеждат до предплащането на половин ескадрила изстребители F-16 Block 70, преди те да са нарисувани дори. Опитите да Борисов да флиртува с Доналд Тръмп също ще да са били поставени от Джо Байдън в блюдото с греховете. Така че опитите на „Лигера“ да злепостоят президента Радев като чо-

века на Кремъл, не минават на фона на корупционните афери, в които неговото управление се удави.

Така или иначе, предизборната кампания за 46-то НС започна и ще продължи на фона на поредицата от скандални разкрития за крупни герберски злоупотребени с европейски и бюджетни средства, взети от българския данъкоплатец. Лично заместник-председателят на ГЕРБ Даниел Митов призна неволно, че управлението на новите му съпартийци е било корупционно, след като обвини служебното правителство, че искало да замени една корупция с друга, своя. И че американските санкции били продължение на „линията на Джо Байдън“ за освобождаване на съюзническите държави от корупцията, внасяна от „враждебни държави“. Гостуването на Борисов в резиденцията на американския посланик Херо Мустафа доказва, че не той е споменатият от Министерството на финансите на САЩ „настоящ политически лидер“.

Да адвокатства на дявола се захвана и бившият министър на финансите и здравеопазването Кирил Ананиев, когото Борисов разведжаше като куфар по гори и пътища, за да му съобщава поредната радостна вест, че „Муудис“, „Стандард енд нуърс“ или „Фич“, са повишили кредитния рейтинг на България.

Столени усилия, не без помощта на „калинки“ от НАП, КЗК, Търговския регистър, ДАНС, ДАТО, БОП и Прокуратурата, герберите успеха да издействат напускането на началника на кабинета на вътрешния министър Бойко Рашков, Елена Фичерова. Точно нея намериха да обвиняват във връзки с Васил Божков, макар старата ЦИК да я беше изличила от листата на неговата партия „Българско лято“. За разлика от хленчешите шефове в ДАНС Димитър Георгиев и Недялко Недялков, Фичерова си отиде с достойнство. Междуременно герберите удобно забравиха как при ръководството на Галия Димитрова от информационните масиви на НАП изтекоха личните данни на над 6 млн. български граждани, а шефката на агенцията дори не си прекратри отпуска. Сега са се захванали да махат наследника ѝ Румен Спецов, който преди години бил продал своята фирма на човек с криминално минало. Сякаш това ще премахне с магическа пръчка наследените от ГЕРБ безхабери, корупция и разсилия на народни пари, царящи в БЕХ, АПИ, Държавна агенция „Автомострали“, ББР, Агенция „Митници“ или БАБХ. При извършените от служебното правителство проверки, буквално изпод всеки камък из-

на 29 април т.г. в Прес-клуба на СБЖ в столицата, се състоя представяне на последната книга на о.з. полк. Георги Й. Георгиев – писател, журналист, краевед-изследовател, бивш началник на Военното издателство. Той беше голям почитател на в. „Долнина“ и негов редовен сътрудник. Към вестник „Нова Зора“ Г. Георгиев се отнасяше не само като към трибуна на българските патриоти. Той съпреживяваше всички мъчнотии по пътя ни, давайки ни кураж, споделяйки богатия си опит на издател. Напусна ни след кратко боледуване в средата на 2020 г.

Публикестичният сборник „Търсени и неочаквани срещи“ се издава със съдействието на проф. д.ю.н. Емилия Друмева – конституционалист и университетски преподавател, потомка на видния шипченски род Караджови, на съпруга ѝ г-н Христо Друмева – бивш заместник-министър на културата, меценат и бивш генерален директор на ИДК, и на семейството издатели Нина и Митко Ганеви.

Книгата се състои от увод, три глави и приложение. Уводът е написан от съставителя, който подчертава, че публикациите са твърде лични и пристрастни, и нямат претенции за пълнота.

Първата глава е озаглавена „Военна литература“. Тук авторът допуска читателя до своите спомени при срещи с писатели и дейци на литературата и културата „от времето, когато се създаваха и издаваха значими произведения – траен влог в бъл-

гарската книжнина“. Читателят ще научи подробности за интелектуалци като Ефрем Каранфилов, Генчо Стоев, Станислав Сивриев, Рашко Сутарев и др. Публикувано е и обширно интервю с литературният критик, историк и изследовател проф. Симеон Хаджикосев, което анализира военната тема в българската книжнина – поезия и проза. (Кончината на проф. Хаджикосев в края на м.г., продължи трагичната поредица от загуби за това и интервюто с него, е дължим поклон към паметта на винаги задълбочения литературен критик, проникновен изследовател и блестящ български патриот.)

Втората глава е „Автори и книги“. Съдържа рецензии и отзиви на Г. Георгиев. Текстовете са, както следва: „Далечното остава близко“ - за писателя Тодор Харманджиев, „Издавателска шестница“ - среща с проф. Вера Мутафчиева, „За Собоном на илюзиите“ от Никола Статков“ и т.н.

Третата глава носи названието „Приятелски жестове“. В нея са отпечатани спомени на поети и писатели за о.з. полк. Г. Георгиев. Техните публикации са посветени именно на него: „Приятел, възковител и творец“ (от писателя, не-

ИЗЛЕЗЕ СБОРНИКЪТ „ТЪРСЕНИ И НЕОЧАКВАНИ СРЕЩИ“

го в земляк и дипломат Петър Антков), „Полковник“ (от Неда Антонова), „Георги, честити 50!“ (от Орлин Орлинов), „Хубавите хора“ (от Матей Шопкин) и др.

В последната част са публикувани фотографии на автора от премиери и от срещите му с поети, писатели и дейци на културата - с проф. Петър Петров, с поетите Боян Ангелов - председател на СБП, Велин Георгиев, Евстати Бурнаски, Минчо Минчев и мн. др.

Представянето на книгата започна с експозе на председателката на Съюза на българските журналисти г-жа Снежана Тодорова. Тя подчерта, че делото на Георги Георгиев тепърва ще откриват децата и внуците ни и си спомни с възнеение за друга премиера на негов сборник – „Шипченци“ през 2012 г., когато писателя получи наградния знак на СБЖ „Златното перо“.

Поетесата, филолог и преподавател Ваня Ангелова заяви: „Живеем в противоречиви времена, макар че всички времена са противоречиви, за да осъзнаем колко ценен е животът и да поваряеме в себе си. И че човек може всичко, докато държи живота в ръцете си. А той би могъл да бъде безкраен. Трябва само

скача корупция. Но в здравеопазването тя е придобила чудовищни, нечовешки изменения. Например в „Александровска болница“, на която професор Костадин Ангелов е бил директор в продължение на седем години, са харчили като за последно. В следствие на което дългът на здравното заведение възлиза на 67 млн. лв., и то е залпшено от фалил. При това, както разкри доцент Александър Оскар, разходите са оперираните герберите с протоколи от не състояли се заседания на директорския борд. А в бившата Правителствена болница „Лозенец“, превърнала се в монополистична в сферата на трансплантациите, са извършили десетки незаконни присаждания на органи от живи донор от Украйна и Молдова, на техни „роднини“ от Израел. За всяка трансплантация в болницата са влизали 20 000 долара. Но нито Кирил Ананиев, нито Костадин Ангелов като министри на здравеопазването, са посмели да бръкнат в това гнездо на корупцията! Що се отнася до Прокуратурата, бившият служебен министър на здравеопазването Мирослав

гарската книжнина“. Читателят ще научи подробности за интелектуалци като Ефрем Каранфилов, Генчо Стоев, Станислав Сивриев, Рашко Сутарев и др. Публикувано е и обширно интервю с литературният критик, историк и изследовател проф. Симеон Хаджикосев, което анализира военната тема в българската книжнина – поезия и проза. (Кончината на проф. Хаджикосев в края на м.г., продължи трагичната поредица от загуби за това и интервюто с него, е дължим поклон към паметта на винаги задълбочения литературен критик, проникновен изследовател и блестящ български патриот.)

Втората глава е „Автори и книги“. Съдържа рецензии и отзиви на Г. Георгиев. Текстовете са, както следва: „Далечното остава близко“ - за писателя Тодор Харманджиев, „Издавателска шестница“ - среща с проф. Вера Мутафчиева, „За Собоном на илюзиите“ от Никола Статков“ и т.н.

Третата глава носи названието „Приятелски жестове“. В нея са отпечатани спомени на поети и писатели за о.з. полк. Г. Георгиев. Техните публикации са посветени именно на него: „Приятел, възковител и творец“ (от писателя, не-

с други заболявания. Не то изведе България на първо място в ЕС и света по смъртност от коронавируса и на последно по процент на ваксинирани граждани. Да не говорим на какъв стрес подложи Костадин Ангелов общопрактикуващите лекари, които трябва да да се „бият“, за да получат по един-два флакона ваксини. Където и да бръкнеш – навсякъде вони на корупция и невестия. И вина за това не носят нито Русия, нито САЩ или ЕС. Макар че от ГЕРБ усилено търсят възвращен враг, с който да оправдаят собственото си бездарие и алчност.

От екрана на ТВ „Алфа“, лидерът на „Атака“ Волен Сидеров предложи България да наложи ответни санкции срещу Джо Байдън, заради прибраните от сина му Хънтър пари от украинската енергий-

ни научи именно на това. Изящното му перо създаде памет, която не подлежи нито на времето, нито на забравата, а само и единствено на безвестта.“

Гина Хаджиева – библиотекар, драматург и общественик от гр. Шипка изтъкна, че Георги Георгиев е емоционално свързан с градчето и с неговата славна история: „Той успя да върне интереса към родовете на памет и към значими моменти от историята на България и региона.“

Тя съобщи, че с решение на местната власт ежегодният конкурс за епическа поезия „Шипка“, създаден от Г. Георгиев, вече ще носи неговото име и ще продължи да стимулира таланти.

За дружарството и сътрудничеството си с писателя си спомниха о.з. полк. Димитър Добромир ДОБРЕВ

Р едакцията на „Нова Зора“ публикува през април съобщение за събитието, което се състоя на 29 с.м. Не сълзяме обаче, поради извънредни обстоятелства, да изпратим свой представител. Днес изказваме най-искрена признателност на колегата от в. „Долнина“ Добромир Добрев, за предоставената ни възможност, макар и с късна дата, да отбележим излизането на сборника „Търсени и неочаквани срещи“, и да се присъединим към всички, които приживе познаваха Георги Георгиев, обичаха го и ценяха неговото забележително дело на интелектуалец и горещ български патриот.

Бойко Борисов, вярна патерница на което бе и „Атака“, под водачеството на „новия Левски“. Бойко поне се надяваше така да си купи индугенции, и вместо това получи санкции по закона „Магнитски“. Волен пък на какво се надява?! Да не би да има някой, който да му вярва? Свърши се тая „Приказка за лъжливото овчарче“. Нагледахме се, послушахме се. Такива съвети и съветници не само патриотичната кауза погръмниха, но и това, което днес е България, могат да довършат, ако не бъдат усмирени. Но да се върнем на темата.

По времето на султан Селим Първи, бащата на Сулейман Великолепни, имало следното проклятие: „Да станеши везир на султан Селим, дано!“. Причината била, че везирите на този султан, наричан още Явуз, т.е. жесток, оставали често без гласа. А в днешна евроатлантическа България, след случилото се с шест корумпета и един „настоящ политически лидер“, в проклятие се превръща показана за гостуване в резиденцията на американския посланик.

О, времена, о нрави!

С ПЕСНИ ДО СЪРЦЕТО НА БЪЛГАРИЯ

Красимир Кунчев, Червен бряг

Вокална група „Ботевци пеят“ от начално училище „Христо Ботев“.

нища, която изпълни със страст и артистичен огън „Калина красная“ и българската песен „Богатство“.

След нея, един изключително талантлив вокалист, композитор и автор на песни и текстове, Красимир Кунчев, известен бард, вкара в „Среднощния експрес“ и „Хайдушката песен“ любителите на автентична съвременна музика – социално ангажирана, злободневна и динамична.

Когато той приключи, започна истинският ход на фестивалната програма. Състави и индивидуални изпълнители от цялата татковина заредиха с настроение и дарба зрителите и очакващи реда си вокалисти.

Състави от Русенския край

бица, с. Телиш, с. Шияково) и разбира се, Плевен, в десетки превъзпитания на местни изпълнители.

Незабравими ще останат прекрасните певчески прояви на вокалната група от с. Сухаче с ръководител Крум Ефремов. Те заслужиха първото място с чудесния изпълнителски талант, оригинална звучност, заслуга на ръководителя им. Хвала на тези отлични певци!

Имаше и участници от Бургаския край. Отдавна неповторимият състав Група за морски патриотични песни „Катерник“, облечени с автентичните униформи - мъже и жени, представят оригиналната песен на мощ на морските хора.

Не бих пропуснал индивидуалните изпълнители, участници във Фестивала на патриотичната песен. До утвърдени певци и певици, познати от преждни прегледи, силно впечатление направиха две момичета от Луковит, първо като дует при фолклорна формация „Дилян-

ка“, а след това като индивидуални изпълнители. Трудно ще бъдат забравени техните песни „Дунавче, бели Дунавче“ и „Георги на Рада думаше“. Запомнете техните имена на бъдещи вокални фаворити: Велизара Ангелова и Видиан Данаилова. Специални поздравления и за опитния „състезател“ Петко Грамчев.

Истинско вокално чудо стана Христина Веселинова – индивидуална изпълнителка от гр. Левски. Нейната песен „Яничери ходят, мамо“ трогна и жури, и публика. Тя е победителката във фестивалната програма. Нейното първо място обещава хубаво музикално бъдеще.

След осемчасовата феерия на български гласове, повели прекрасните песни на България, нека да благодарим на г-жа Евгения Иванова, която сътвори изключителните усилия и неизчерпаемата енергия да направи от песенния фестивал в Плевен, една топла патриотична преградка за Отечеството ни!

Васко МИЛЕВ

Група за морски патриотични песни „Катерник“, град Созопол.

мъже и много деца, в двора на Регионалния исторически музей.

За десети път общинската организация на ПП „Нова Зора“ в града пое отговорната задача да осъществи не конкурс-надпяване на млади и стари люде от цялата страна, а тържество на непрекъсващия вокален и хореографски талант на България.

Фестивалът срещна за поре-

крит и сцената беше превзета от фолклорния танцов ансамбъл „Шопско настроение“ с ръководител Пламен Дограмаджиян. Децата – истински артисти, изиграха „Пиринска четворка“ и „Пазарджишка компания“ и поведоха тържеството напред.

След това се появи една великолепна певица и актриса - Раиса Полякова, руска магьос-

(с. Долно Абланово), от Шуменско (гр. Нови пазар), от Пазарджишко (гр. Стрелча), от Горна Оряховица (Мъжки вокален състав, многократно награждаван), от Ловешко (гр. Луковит и Угърчин), от Плевенските простори (гр. Белене, гр. Славяново, гр. Гулянци, с. Подем, с. Коиловци, с. Сухаче, гр. Левски, с. Вър-

Организатори и наградени. Евгения Иванова, главен организатор, на снимката в средата (от ляво на дясно - шеста по ред).

ДНЕС Е ВРЕМЕ ЗА ВЪЗМЕЗДИЕ, НО И ВРЕМЕ ЗА ГРАДЕЖ

Слово на Корнелия Нинова при откриването на предизборната кампания на Коалиция „БСП за България“, София, 12.06.2021

На площада пред Народния театър „Иван Вазов“, в събота, 12.06.

т.г., бе открита предизборната кампания на Коалиция „БСП за България“. Бяха представени всички водачи на предизборните листи. На трибуната се качиха и коалиционните партньори в предизборната надпревара. От тяхно име слово произнесе Георги Димов – председател на „Нова сила“ и д-р Динко Странски от Политически клуб „Тракия“. С пламенно слово към присъстващите се обърна председателят на БСП Корнелия Нинова.

Събитието завърши с богата музикална програма и народни хора.

Скъпи социалисти, симпатизанти, гости и партньори,

Днес поставяме началото на предизборната кампания, но ние сме в средата на една дълга, изстрадана от нас битка за промяна. Днес е началото на кампанията за един парламент. Но не е време за мандатници. Днес е време за държавници. Преди 4 години започнахме тази битка за промяна - тогава, когато беше много трудно, когато мнозина мълчаха - уплашени или купени. Още тогава заявихме: „България е поробена от свои. Има паралелна държава и закулисите. И те крадат 10 милиарда лева от българския народ“. Това беше през 2017 г. И знаете, че през следващите години заради тези смели думи и действия, бяхме подложени на натиск, на охулване, на опити за купуване. Аз искам да ви благодаря,

защото днес най-важният въпрос е: какво след модела „Борисов“? Какво да се направи и кой може да го направи? Появиха се нови партии, присвоиха си протестния вот, нарекоха се „протестни партии“, макар и появили се накрая за аплодисментите. Но си позволява да ни нарекат „статукво“. И трябва да получат нашия отговор. А отговорът е истината -

че стоически издържахме и упорито продължаваме тази битка за справедливост. И промяната започна, ГЕРБ, Борисов и техните еднотелци, крадливия модел на управление, рухна. Време е за възмездие, но е време за градеж.

Защото днес най-важният въпрос е: какво след модела „Борисов“? Какво да се направи и кой може да го направи? Появиха се нови партии, присвоиха си протестния вот, нарекоха се „протестни партии“, макар и появили се накрая за аплодисментите. Но си позволява да ни нарекат „статукво“. И трябва да получат нашия отговор. А отговорът е истината -

ние не сме статукво. Ние сме последователната, принципната, системната опозиция на този модел. Ние сме системната партия, която може да даде сигурност в промяната и да се погрижи за всеки.

И нещо повече - ние сме наясно какво трябва да се направи сега. Нашата цел е да няма мизерстващи и бедни хора, които не могат да си платят тока. Да има работа и добри доходи, и пенсии. Младите да отглеждат спокойно децата си. Всеки да може да се лекува. Децата да могат да се образоват. Предприемчивите и умни българи да могат да правят икономика. Да има сигурност

във всеки български дом и да бъде независима и суверенна България.

Но такава независима и суверенна, в която никой лидер на политическа партия да не може да си позволи да каже, че друга държава е неговата родина. Нашата родина е България. Такава независима и суверенна, в която не може чужди войници да влизат в българска собственост. Такава независима и суверенна, която може сама да сяди и осъди корумпираните, а не да чака някой отвъд да го направи.

Искам да се обърна към вас, кандидатите за депутати в нашите листи в цяла България, и

към водачите:

Вие сте нашата първа линия в цялата страна. Ние не сме кандидати и водачи просто за един парламент. Ние сме водачи на обществото. Ние сме водачи за промяна. Ние сме водачи за справедливост, за сигурност и за добруването на българския народ. Идете днес и занесете тази сила, тази воля за промяна до всяко българско кътче. До всеки български гражданин. Нека да дадем сила и увереност на нашия народ, че можем да градим друга България, че можем да работим и да постигнем добруването на българския народ.

И ако досега бяхме сами в тези битки, днес е различно. Във време на разделение и омраза, ние обединяваме, ние съединяваме наши идейни съмишленици. Подадохме ръка.

Благодаря ви, уважаеми партньори, че загърбихме разделенията си, разделенията си през годините и днес, тук, сме 16 партии и организации с обща цел. Въврим заедно към общия ни успех и просперитета на България. Благодаря ви за голямото ляво обединение, защото България има нужда от него.

Скъпи български граждани, Най-лошото остана зад гърба ни. Пред нас има само една възможност - да възстановим държавността, да възстановим справедливостта. Можем да го постигнем. На добър час и успех!

ТВОРЕЦ В СЛУЖБА НА ПРАВДАТА

Иван Вълв е роден на 11 юни 1931 г. в с. Крушовица, Плевенско. Завършил е Мъжката гимназия „Александр Втори“ в Плевен и българска филология в СУ „Св. Климент Охридски“. Журналистика се занимава от 1953 г. Член-учредител е на Съюза на българските журналисти. Работил е в Радио София, като отговорен редактор на сп. „Художествена самодейност“, зав.-отдел, зам.-главен редактор и главен редактор на сп. „Българо-съветска дружба“.

В творчеството му има две основни теми: история на БЗНС и българоруски и българо-съветски отношения. Изтъкнат изследовател е на отзвука от Априлското въстание в Русия и по света, както и на основанието за Руско-турската война 1877-1878 г., и последвалите отзвук от нея в междудържавните отношения. Други негови книги са посветени на родния край - легендите, „Вит тече и разказва“; детско-юношеската „Тайната на Мечата дупка“; сборникът

от разкази „Реката. 70 години в въдица“. Иван Вълв е съставител, преводач и автор на предговорите и послесловите на издадените дневници на участници в Руско-турската война, между които тези на художника Василий Верещагин, дипломата княз Андрей Церетелев, свещеника Вахх Гуриев и други.

Особена популярност сред читателите получиха през последните години мемоарните му очерци за деца на българската култура, събрани в книгата му „Познатите-непознати“, както и второто допълнено издание на „Откраднатата победа“, които съдържат документални етюди върху дипломацията, разузнаването и оценките в световния печат за Освободителната Руско-турска война от 1877-1878 г.

На читателите на „Нова Зора“ възна-

мерявахме да предложим откъс именно от тази забележителна книга, с която Иван Вълв, по израза на народния поет, „на клеветата строшаваш зъбот“. Той постига това, не чрез голословни пропагандни заклинания, а чрез необоримата сила на документираните факти, които осветяват истината за великото чудо на 19 век – Освобождението на българите от петвековното турско иго и едновременно с това категорично посочват кому принадлежи заслугата за това боговдъхновено дело – възстановяване на българската държавност. И тъй като съвсем наскоро публикувахме потресавашите записки на свещеника Вахх Гуриев за сражението при Плевен на 27 ноември 1877 г., поместени в книгата му „Откраднатата победа“, решихме да предпочетем все пак живото слово на

автора, да се опрем на мъдростта и опита му в неговата борба за истината. Намираме че интервюто на журналистката Розалина Евдокимова с Иван Вълв е по-подходящия текст в случая, още повече, че в битката на истината с лъжата, в тези трудни времена, мъчително, но победата остава все пак на страната на истината.

Редакционният съвет и редакцията на в. „Нова Зора“ най-сърдечно поднасят своите поздравления към талантливия писател и изследовател Иван Вълв. Неговият достоен патриаршески юбилей е и наша радост. Пожелаваме му много сили и здраве. И все така с вдъхновение да държи перото в служба на правдата.

За многая лета!

ЗОРА

Иван Вълв е едно от знакови имена в българската журналистика, който вече много десетилетия упорито и ползотворно разработва своята обширна територия на теми, проблеми и срещи с големи личности, със свой глас и слово.

Достатъчно е човек да разгърне някоя от многобройните му книги, за да падне в един свят на търсачество и открития, които не губят своята актуалност и интерес.

Отдавна се канех да направя интервю с него, но कोरोनाвирусната пандемия ни попречи да разговаряме на живо. Изпратих му обаче въпросите и получих неговите отговори...

- Ако е вярно твърдението на Маяковски, че е интересно не биографията, а творчеството на писателя – а при теб и двете са така богати и разнообразни! – то може би няма да ни стигне времето да говорим за всичко преживяно и отразено чрез словото ти, Иване. Затова нека да се спрем на някои от тях с днешен поглед...

- Подобен разговор предполага много откровеност,изиране дълбоко и аналитично в преживяното и, струва ми се, не само откровеност, но и самоанализ. Истината е, че повече от 70 години от моя живот са отдадени на борба със словото, на опит да го победя и да измъквам от него златните зърна. А какво са те? Най-просто казано, то е да кажеш на хората онова, което смяташ, че може да ги развълнува, което може да им посочи нещо, незабелязано от тях, нещо, което може да бъде похвала за нечие дело и пример за другите.

Трудно нещо е словото. И ко-

ДЪЛГИЯТ ПЪТ КЪМ ИСТИНАТА

Иван Вълв прег „Нова Зора“ в разговор с Розалина ЕВДОКИМОВА за един живот отдаден на борбата на словото и за неговите златни зърна в светещите сърца на българската интелигенция.

гато казвам, че се боря с него, разбирам и бих искал така и да бъде разбран, че всяка дума трябва да отиде на своето място, за да може в крайна сметка да се изгради образ, да се постигне търсеното внушение.

Като ученик в Плевенската мъжка гимназия „Александр Втори“ имах възможност да ползвам училищната библиотека и най-вече огромния фонд на градската библиотека. Искан да посоча, че увлечението ми към литературата непрекъснато се увеличаваше и чувствах желание не само да реагирам на прочетеното във връзка с уроците по литература, но и извън задължителната училищна програма. Силно ми въздействаше списание „Език и литература“, под редакцията на проф. Емил Георгиев, което редовно прелиствах в Градската библиотека. И един куртиоз от това време – бях в 11 клас, когато прочетох книгата на Ърскин Колдуел „Героични години“ и толкова много ме впечатли съдбата на главния герой д-р Дънкан, че изведнъж реших, че трябва да уча медицина. Това ми желание не се осъществи, защото надделя увлечението ми към литературата, но при първото ми кандидатстване в Софийския университет в специал-

ността „Българска филология“ не бях приет (по-късно се оказало, че това е станало поради изпратено от родното ми село писмо за неблагонадеждност заради факта, че близък мой роднина, вуйчо ми Георги Ц. Матов, дипломат от кариерата и журналист, беше застанал по това време на страната на Никола Петков в опозиционния БЗНС). За да избегна отиването за две години в казармата, реших да уча военна медицина. Бях приет и дори стажувах във военнополева болница, където се докоснах пряко до реалната медицина.

Въпреки това не се отказах и от литературата и кандидатствах отново в Софийския университет. Този път, въпреки известни затруднения пак по политически причини, с лична та намяна на тогавашния ректор акад. Георги Наджаков, бях приет за студент в Историко-филологическия факултет. В университетта имах възможност още първата година да стана редовен сътрудник на вестниците „Земеделско знаме“ и „Народна младеж“. За моя радост през лятото на 1950 г., на страниците на в. „Земеделско знаме“, се появи и първият ми разказ „За парода“, благословен за печат от тогавашния завеждащ отдел

„Изкуство и култура“, писателя Марию Ягодов. Това беше голям стимул за мен и ми създаде име на „млад писател“.

Завеждащият поезията във в. „Народна младеж“ Добри Жоте ми възложи да чета получените в редакцията стихотворения и да му предлагам ония, които преценя, че са годни за отпечатване. Това още повече ме задължи да приема литературата като отговорност.

- Известно е, че и на тая дostoлепа възраст си все така творчески активен и читателите с основание очакват да ги зарадваш с нова книга. На какво според теб се дължи това?

- Трудно ми е да отговоря еднозначно на този въпрос. Много от читателите ме поздравяват след всяка моя публикация. И не

Иван Вълв

крях, че ми е приятно, когато това се случва. Напоследък обаче възможностите ми за писане са силно ограничени, но поне все още мога да чета, което за мен е истинско щастие.

- На какво е неподвластен Иван Вълв? На „Реката“ на времето или на това, което се е „хвацало“ на твоята въдица през живота и като журналист? В книгата „Реката. 70 години в въдица“ на шега призоваваш, че „По-големият шалан е този на брега“. Кога си се чувствал така? И за кое си бил най-доволен от себе си?

- С удоволствие, ще ти отговоря с цитат от Михаил Шолохов, който казва, че шаран могат да хващат само рибо-

ДЪЛГИЯТ ПЪТ КЪМ ИСТИНАТА

ловци от три професии: обучаещи, часовникари и писатели, чийто занаят изисква търпение. А що се отнася до задолжителството от себе си, никога не съм изпитвал пълно удовлетворение от написаното, но винаги ми е било приятно, когато чужа или прочета отзив, в който са отбелязани добри страни на написаното от мен. Голямо удовлетворение, например, получих от оценката на големия български критик в миналото, за съжаление, почти забравен днес, Владимир Василев, че съм имал талант на добър разказвач. Същата оценка ми беше дадена и от писателя Илия Волан за една от първите ми книги, сборника с легенди „Вит тече и разказва“, което ме насърчи да продължа да пиша.

нието на свършената работа, което се разбира от поканата за постоянно сътрудничество. Това при мен го имаше не само в радиото, но и във вестниците „Народна младеж“, „Земеделско знаме“, „Кооперативно село“, „Отечествен фронт“, „Народна култура“, „Литературен фронт“ и в редица окръжни вестници.

- Кога и къде беше най-голямото ти изживяване и предизвикателство като журналист?

- Тъй като основният ресурс, в който съм работил, беше културата, не бих могъл да открия някое събитие от изключителен характер. За мен са незабравими срещите с личности като Симеон Радев, Трифон Кунев, Михаил Шолохов с режисьор-

ворци в областта на литературата, киото и театъра), в книгата ми „Василий Шукшин, рожденият на село пророк“, „Познатите-непознати“, „Реката“. Особено силни преживявания бяха срещите и разговорите ми със Симеон Радев, Трифон Кунев, Иван Радославов, с поетесите Дора Габе и Елисавета Багряна. Докосвайки се до техните биографии и особено от разговорите ни, аз излизам обогатен с информация за българската литература и за много личности, за които не знаех и нямаше къде да прочета. Всеки от тези творци беше същинска енциклопедия, но не само знанията им бяха впечатляващи, а и придобитата житейска мъдрост.

Тук бих могъл да спомена и

- Често ли се връщаш в спомените назад в годините прекарани в радиото и вестникарството? Смяташ ли, че в медиите, в които си работил, са били кодирани необходимите качества за добрата журналистика? Какво е най-важното за дълголетие в нея? Кой е стилът? Виждаш ли го в днешните медии?

- Моят журналистически път премина в няколко медии: вестниците „Народна младеж“, „Земеделско знаме“; Радио София – в новинарския отдел и отдела за чужбина; сп. „Художествена самодейност“ и сп. „Българо-съветска дружба“. Във всяка от тези медии имам незабравими спомени, в които не само преобладават положителните моменти, удовлетворение и признание за добре свършена работа, похвали и награди, но и за получавани в повечето от тях наказания, някои от които с основание, а други – просто заради субективно отношение на ръководителите им.

Винаги обаче съм смятал, че най-добрият стимул е одобре-

На 13 ноември 2018 г. в Руския културно-информационен център (РКИЦ), София, се състоя представяне на второто, допълнено издание на книгата „Откраднатата победа“ от Иван Вълв.

една политическа личност, оставила незабравими преживявания. Това беше Никола Петков, с когото съдбата ме срещна като ученик в Плевенската мъжка гимназия. Той беше дошъл в града през 1946 г. във връзка с общоградско събрание на земеделците от областта. Бях силно впечатлен от факта, че говори за голямото присъствие в историята на Земеделския съюз на дядо ми Цоно Матов, който по времето на земеделското правителство на Ал. Стамболийски (1918-1923), като ръководител на земеделците от Плевенски окръг и народен представител, е оставил забележителни следи в политическата история на БЗНС.

- Между другото ти си познавал и едни от най-интересните личности и сред родната бохема. Би ли разказал нещо повече за тях. По какво се различават от днешните?

- През 50-те и 60-те години

се вече като преводач на Шекспировите „Сонети“ енциклопедист Владимир Свинтила, талантливият белетрист Йордан Вълчев, а понаякога и „старците“ Ламар, Ангел Тодоров, Славчо Васев. Тук често можеше да бъде видяна и обикновено неразделната двойка приятели Михаил Тошков и Георги Тахов. Бистреше се политика и се разказваха най-новите видове.

Кафене „Прага“ даваше приют на младите журналисти, поети и писатели Димитър Светлин, Минко Цоневски, Димчо Маринов, Дончо Лазаров, Петър Ненов, повечето от които работеха в Радио София, а на младите поети, публикували току-що първите си стихотворения Любомир Левчев, Владимир Башев, Димитър Точев, Иван Динков, Славе Македонски, Иванко Николов, а също и вече получилите известност

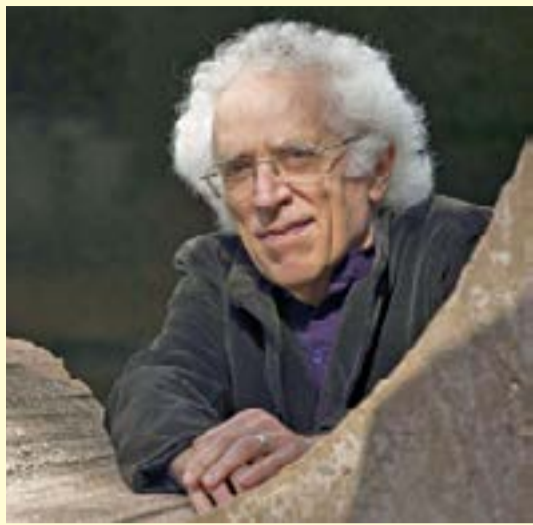
поети Пеньо Пенев и Усин Керим, когато идваха в София, единият от Димитровград, другият – от Тетевен. Основни теми на разговорите бяха новопубликувани произведения.

От по-друг характер бяха споменатите кръчми, в които главни „герои“ обикновено бяха Пеньо Пенев и Усин Керим. В тях можеше да се чуе рецитирането на стихове, песни и, разбира се, много често ставаха спорове на различни теми. В ония години, в официалните литературни среди, се говореше доста критично за изявите на Пеньо Пенев и Усин Керим, упреквайки ги във волунтариизъм и „пиянство“. На тези упреци и двамата отговаряха, че малко от приятелите им са им предлагали възможност да ги нахранят, когато са нямали никакви пари, а всички са им предлагали алкохол. Разбира се, имаше много случаи, когато опаричили се от някоя публикация, и двамата

На 1 март 1939 г. в София е роден **Цветан Тодоров** – един от най-големите съвременни литературни теоретици. Син на големия учен-библиограф Тодор Боров, той прекарва първите 23 години от живота си в България, а след това се установява трайно във Франция. През 1966 г. в Париж, Цветан Тодоров защитава докторска дисертация на тема „Литература и означаване“ под ръководството на **Роналд Бард**, а в края на 70-те години получава френско гражданство.

От 1987 г. е ръководител на Центъра за изследване на изкуството и езиците към Френския национален център за научни изследвания, където е на работа още от 1968 г.

Цветан Тодоров е известен на първо място като литературен критик и философ. Въпросът за собствената и чужда културна идентичност е едно от важните направления в неговите търсения. Изследовател на другостта на различните култури, той съсредоточава своите усилия в изясняването на проблема „ние и другите“, в споровете на хуманистите в Европа от епохата на откриването на „новия свят“ и процесът на неговата колонизация.

Цветан Тодоров

Автор е на книгите: „Гоя (Сянката на просвещението)“; „Завладяването на Америка (Въпросът за другия)“; „Интелигентните неприятели на демокрацията“; „Новият световен безпорядък“ и др., издадени на български в уважаваното издателство „Изток-Запад“.

НОВОТО ПРЕДАТЕЛСТВО НА ЗНАЕЩИТЕ

Цветан ТОДОРОВ

В прочутия си памфлет **Жюлиен Бенда** обвиняваше интелектуалците в това, че отстъпват от вековното си признание и, че се нагаждат към вкуса на масите, отдавайки предпочитание на **материалното и частното** (класата, расата, нацията) за сметка на **универсалното**. Елитарните му вкусове му пречеха да изпитва какъвто и да е **интерес към живота на**

обикновения човек, който не е нито художник, нито интелектуалец. И той не предвиди, че тези две големи групи **отново ще се противопоставят**, но че този път изборът на всяка от тях ще е противоположен на първоначалния. Сега „масите“ ще избера **универсалисткия път, който е и пътят на демокрацията**. А именно това е станало, ако вярваме на Оруел. Той също противопоставя интелектуалците на обикновените хора, но отдава предпочита-

ние на последните. В Англия, в края на трийсетте години, **именно обикновените хора държат на свободата си, вярват в доброто и злото и уважават интелекта, докато интелектуалците набързо разобличават тези метафизични фикции.** Резултатът е, че **последните често са благосклонни спрямо фашизма и още повече спрямо сталинизма — докато обикновените хора знаят, че трябва да се води борба с Хитлер.**

На стр. 11

ДИПТИХ „РОДИНА“

Елена Алекова

1.
Привити къщици - от самота.
Такава пустош, мараня такава...
От Бога и от хора изоставен,
забравен свят - почти до пропадта.
Прозорци слепи, скърцащи врати.
Като че казва нещо с глас пресипнал...
Да го докоснеш - и ще се разсипе,
буквално в бездната ще полети.

2.
Угасват хора и селца
с всяка изминала година -
с разбити от тъга сърца
отиват си ей тъй, мърцина.
Трева над гроба им расте
с размерена неотстъпчивост
и някак неусетно те
се сливат с пустошта красива.
Зора зори и пада мрак
в свят произволен, непредвиден.
И няма да се върне пак
това, което си отиде.

Високи, сини планини,
реки и златни равнини,
небе по-нежно от коприна*...

Ни помен от човек.
Родина!

* Младен Исаев, „Родина“

От стр. 1

И уточнява, че „само тези, които не са виждали труп могат да възпяват „необходимите убийства, както правеше Огън през 30-те години“.

Тази мисъл твърде дълго занимаваше съзнанието ми, докато наглата откритост на примера не ме приземи и отрезви. В Русия, по повод на неминуемите жертви на Гайдаровската „Програма за 500 дни“, **Анатолий Чубайс беше казал: „Щели да умрат 30 милиона! Е, други ще се родят!“**

Анатолий Чубайс беше от „знаещите“, за които пишеше Цветан Тодоров. И аз се заоглеждах какво правят „знаещите“ у нас. Те „демантираха системата“. И може би защото мащабите у нас бяха по-дребни, „изпариха“ се „само“ 1 млн и 900 хиляди души – 21% от населението на България! Това обаче остана в тайна цели 30 години, чак докато през април 2019 г. ЦРУ публикува доклада си за демографското състояние на държавите.

Днес, с горест можем да констатираме, че на граница-

та на миналия и на този век, България и народът ни бяха победени от „знаещите“. Не знаем обаче дали са информирали Господаря за причината, която доведе до този мор? Не е ли знаел Луканов до какви резултати ще доведе „Програма Ран-Ът“, когато я поръчваше? Не знаеше ли това Втори адвокатски колектив, когато писа и приложи законите за разгромяване на селото и селското ни стопанство? Демокрацията открито придобиваше характер на ликвидация не само на материалните активи. Тя беше ликвидаторския дух на времето.

Не знаеше ли това Командирът, когато неговото правителство изрина като с булдозер над 2200 фабрики и заводи? И когато той, икономистът, убеждаваше с врели-некипели народонаселението, че „икономиката е възможна и без производство“.

Не може да му се отрече на **Иван Костов**, че определи ДПС като проклетие и, че го беше натикал в ъгъла, но разбираше ли той дали укрепва държавността, когато разреши двойното гражданство на изселниците в Турция или тъкмо обратното? И когато нареди на парламентарно то си мнозинство да ратифицира

Рамковата конвенция за малцинствата?! Когато неговият министър на труда и социалната политика **Иван Нейков**, съсипа пенсионната система на България, а д-р **Игнатов** погроми здравеопазването?

Днес „лаборантът“ **Костов** само препрочита журнала на маркираните конвулсии на

държавата ни и се стряска от реабилитирането на думата „народ“. Може би защото експеримента все още не е приключил.

Знам че всичко изредено дотук е история. И че тя се е състояла и нищо вече не може да се върне назад. Знам че списъкът не е пълен и, че въпросите на днешния ден не са по-малко тревожни: **разрушаването на семейството като основна клетка на обществото; налагането на „другостта“ в отношенията между мъжа и жената; инцестът, кръвосмешението, педофилията, гей-парадите...** Всички тези и не само тези „екстри“ бяха немислими в живота ни. Днес те са все по-осезаема реалност. Ужасяващият „Прозорец на Овертон“ със все по-голяма лекота прави и немислимото възможно. **Накъде върви светът, какво ще стане с децата ни? Накъде върви България, която покорно „транспортира“ закони и директиви, в името на щастието, свободата и благополучието? И „знаещите“ отново не казват докъде ще ни доведе това!...**

На стр. 11